

a keresztfára! Mit tehet hát a művész, ha ezt akarja. A megmaradás erkölcsi állandóságát. Hogy műve ne legyen, mint a lekaszált virágos rét, temetőkoszorúk megalvadt, gyűrt kosz-sivár rothadás-aszálya! Hiszen amíg élünk: úgy vonul bennünk a múlt (a habzavar idő), mint nagy fehér felhők a kék égen. Mit tehet hát a művész? Dolgozik, mert remél, aztán abbahagyja. S mert vágya: nem-romlandót teremteni a romlandóból, időtlenséget az időből, gyémántot a gyötrelem-fekáliából, kristály-lángúvá szikkasztani a mocsár-nyüzsgés eleven halálát: elkezdi tenni újra. És mert abbahagyta, hát újrakezdi, halálíg. És azzal, hogy újrakezdi: abba sohase hagyja. Pedig szívében forgácsporhablisztes alagutakat, cifra járatokat rág a kétely, a fekete nyű, a halálbogár, mint a szű a fában, mondjuk egy templomi barokk fa-Jézusszoborban. A tejútként függő színes fa-korpuszban. (Mert a csillagok, galaxisok, metagalaxisok színesek!) S a rágasnyíláspontok pórusai az égitestek. S a csillagokból, a Szent Szövegből fehér üdvösség szivárog, fehér megváltás sugárzik. Ó, Szívünk Eleven Piros Fája! Húsában, izmaiban a cernacsóháló-bányaméllyel, a szenvedés-járatokkal! És most hadd fejezzem be kérdés-térképem titok-árnyú vázlatát te Látomásokból-font Láng-Ember, Feketekalapos Fehér Krizantém-Habkirály, Táltoslovon a sors-láp fölött szálló Ősz Mosoly, Nyerítés-Motyogás Kentaur-keveréke Mámor, Jézus Csacsija Üdvösség-Vivő, hadd fejezzem be egy 1956-ban írt versem, a Tenyésztett szomorúság négy sorával:

*te is csak az vagy, ami én,
halálos emberi-remény,*

*te is az ember álma vagy,
s most hűségem virága vagy.*

SCHÉNER MIHÁLY: JUHÁSZ FERENC ÉS CSALÁDJA CIPŐI